

Des que era ben petit, al Roc li encantaven els dies de pluja, sobretot quan feia fred durant l'hivern. Com que no podia sortir al carrer a jugar amb els amics, es reunien tots a casa seva. Seien a prop de la llar de foc i el seu avi els entretenia amb històries que els transportaven a mons màgics i misteriosos. La que més els agradava era la llegenda de l'Ésser sense veu.

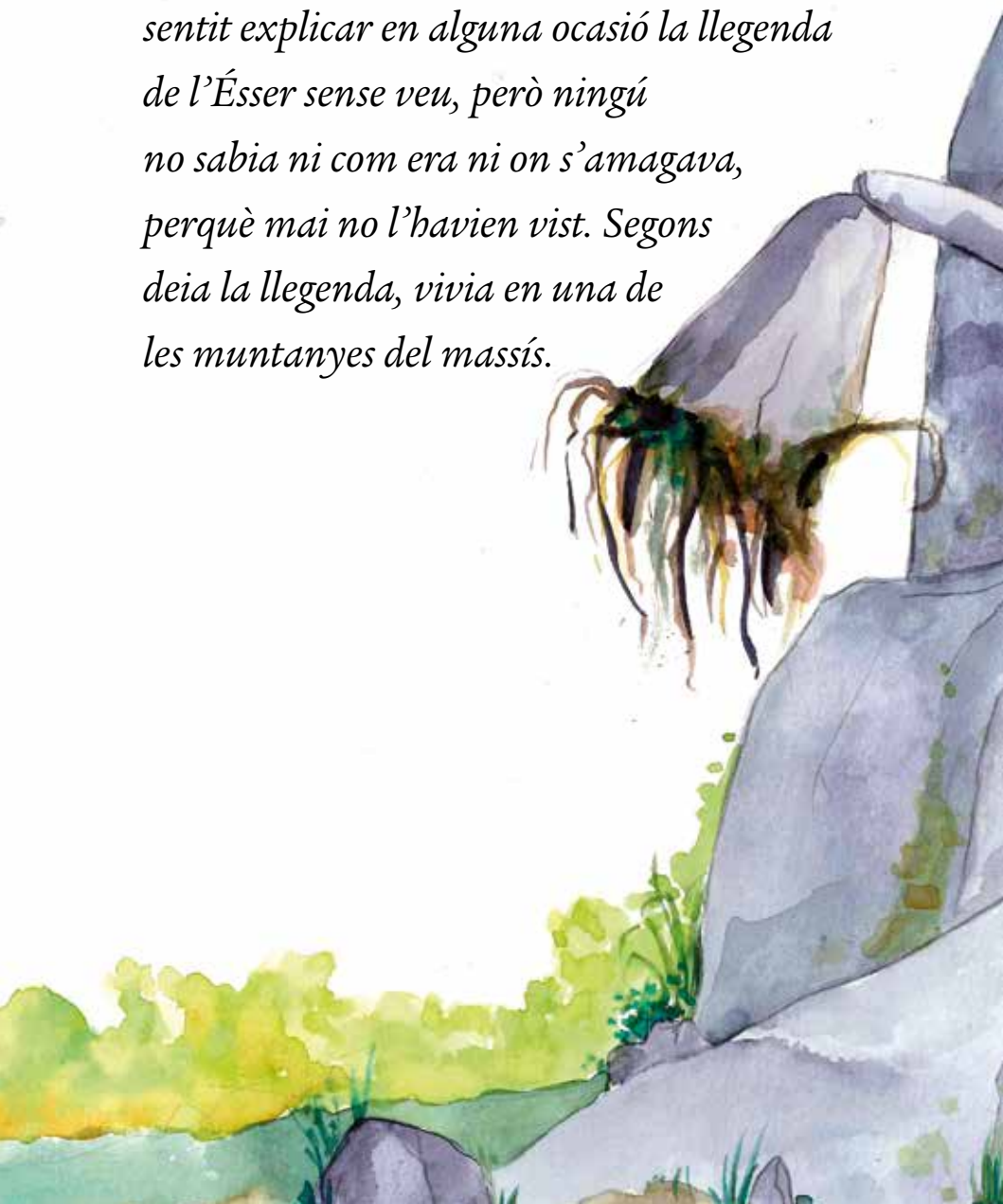
L'avi en sabia molt, d'explicar històries, i la de l'Ésser sense veu era també la seva preferida, perquè veia com al Roc li brillaven els ulls cada vegada que la narrava.

Abans de començar, l'avi tancava els porticons de les finestres per enfosquir la cambra i esperava que els nens i les nenes fessin silenci. Aleshores, il·luminats únicament per la llum de les flames i, quan només se sentia el soroll de la llenya espetegant al foc, l'avi començava a explicar la llegenda amb la seva veu profunda.

Tots els habitants de la vila havien sentit explicar en alguna ocasió la llegenda de l'Ésser sense veu, però ningú no sabia ni com era ni on s'amagava, perquè mai no l'havien vist. Segons deia la llegenda, vivia en una de les muntanyes del massís.

Els habitants de tota la comarca estaven espantats, perquè es pensaven que l'Ésser sense veu es menjava les paraules de les persones. S'imaginaven que es passejava pels carrers del poble quan queia la nit. Així que, quan el cel es començava a enfosquir i els carrers quedaven deserts, tothom es tancava dins de casa. I quan la llum del sol s'apagava i només els il·luminaven les espelmes, el poble es quedava en silenci per la temença que les seves veus atraguessin l'Ésser de les muntanyes.

Alguna vegada un jove de la comarca s'havia acostat al massís i s'havia perdut pels seus racons buscant l'Ésser sense veu. Però tots i cadascun dels qui ho van intentar havien tornat com embogits. Mai no van poder explicar el que havien viscut en aquelles muntanyes. L'únic que feien era tapar-se molt fort les orelles amb les mans i sacsejar el cap d'una banda a l'altra, i no tornaven a parlar mai més, ni mitja paraula.

Tal com explicava la llegenda, l'Ésser sense veu se les havia menjades...

Aquesta història, el Roc l'havia sentida explicar moltes vegades al seu avi.

Li feia tanta por, que se li eriçaven els pèls del clatell i se li posava la pell de gallina. Després, a l'hora d'anar a dormir, es ficava al llit dels pares i feia veure que dormia fins que, a contracor, deixava que el portessin a la seva habitació. Aleshores es tapava amb la flassada fins al nas i es quedava molta estona escoltant en la foscor de la nit, amb els ulls molt oberts, esperant que en qualsevol moment aparegués l'Ésser sense veu. I així es quedava fins que s'adormia de cansament.

